

ΑΓΗΜΜΑ

ΔΙΑΒΑ ΧΩΡΙΣ ΑΧΝΑΡΙΑ

ΣΤΟΝ ΞΕΝΙΤΕΜΕΝΟ ΜΟΥ ΦΙΑΟ

Θά μπορούσε κανείς νάν τόν πη.. Μυστήριο. Θά εἶς φανῆ παρᾶξενο ὡς τόσο μυστήριο τὸν κλειούσε, τὸν φύλας, τὸν περὶ χυγς. "Ολος μυστήριο. Ἦταν ὁ Γιάννης. Μὰ μόνο Γιάννης καὶ τίποτες ἄλλο. Τῶνομα, ἡ τατρίδα του ἄγνωστα.

Καὶ δὲν εἶναι, νὰ πῆς πὸ δὲν πασιζῶν νάν τὰ μάθουν ἄλλα τὸ μυστήριο πεισμάτωνε μυστήριο νὰ μείνη πάντα. Κι' ἦταν παρᾶξενος τύπος ὁ Γιάννης. Καθὼς τὸν ἐβλεπες θυμώσουν κἀτι σκυλιά, πὸ μὲ τίς οὐρὲς ἀνάμεσα στὰ σκέλια, φοβιτσιάρικα, πλανιοῦνται κάπου-κάπου στοὺς πυρωμένους δρόμους τοῦ μεσημεριοῦ. Τὸ πειδὸ παρᾶξενο ἀπ' ἔλα τὰ μάτια του. Εἶδετε κάποιες τίς τελευταῖες ἀχτίδες τοῦ ἡλίου ὅταν κουρασμένες, λές, δίνουνε τὸ τελευταῖο φιλλὸ στή γῆς Χύνουν τόση μελαγχολία.

"Ἔτσι τὰ μάτια τοῦ Γιάννη. Καθὼς στηριζόντουσαν πάνω σου σὲ κυρίευε μιὰ τέτοια μελαγχολία, ἕνας τόσος οἶχτος πὸ μπουροῦσες νὰ κλάψης. Κι' οἱ γυναῖκες τῆς γειτονιάς δὲ μέναν ἀσυγκίνητες. Κεῖνα τὰ μακρὰ σγουρὰ μαλλιά πὸ σου φωνάζαν λές νὰ βυθίσης τὰ δάχτυλα κεῖ μέσα στὴν ἐβρίνηνη φωληρά, τ' ἀδύναμο μὰ ἐκφραστικὸ μούτρο τοῦ Γιάννη, τὸ ἀργὸ μελαγχολικὸ βῆμα. . . δὲ περνάγαν ἀπαρατήρητα. Μονάχος ὁμως κι' ἄγνωστος. Κάποτε ἡ συμπάθεια κινούσε πολλοὺς νάν τὸν σιμώσουν. Τοὺς ἐφευγε αὐτὸς. Καὶ τὸ μυστήριο πεισμάτωνε μυστήριο νὰ μείνη πάντα.

Μιὰ μέρα τὸν χάσανε. Οἱ γυναῖκες τῆς γειτονιάς τῶσαν. Δὲ βγήκε τὸ πρωῒ. Δὲ γύρισε τὸ μεσημέρι. Δὲν τολμοῦσαν φσιτῶσο νὰ χτυπήσουν. Περνοῦσε ἡ μέρα κι' ὀλοένα τὰ σχόλια καὶ οἱ κρισες πληθαίναν. "Ο ἡλιος πειδὸ εἶχε δύσει κι' ὁ Γιάννης ἀκόμα νὰ φανῆ. Ῥωτιοῦνταν ἀναμεταξὺ τους.

Λίγο - λίγο ἡ σκιὰ ξαπλωνόταν ὕστερα ἀπ' τὸ σούρουπο. Οἱ ἀθρόωποι εἶχαν μαζωχτῆ στὰ σπήτια τους κι' εἶχε ξαπλωθῆ πάλι μιὰ ἡσυχία στή μικρὴ τῆ

γειτονιά. Οἱ κουβέντες γιὰ τὸ Γιάννη καὶ μέσα ξακλουθοῦσαν. . . . Καὶ τὸ μυστήριο μεγάλωνε. Μιὰ στιγμή κἀτι κλαπιάρικα οὐρλιάσματα ἀνατριχιαστικὰ ἀκουστήκαν. "Ολοι μέσα στ' ἀβέβαιο φῶς τῆς λάμπα, τους χλωμιάσαν. Νοιώσαν τὴ κρουάδα τοῦ φόβου, τῆς δεισιδαιμονίας νὰ τοὺς διαπερνᾷ. . . Ἀκουστήκαν σὲ λίγο παράθυρα ν' ἀνοίγουναι, φωνὲς συχυσμένες, κι' ὕστερα κἀτι κομμένες κραυγὲς τρόμου μαζὺ κι' ἀπειλῆς. "Ολη ἡ γειτονιά κρεμασμένη στὰ παράθυρα τῆς, σὺνδὸ, συντρεῖς, βλέπαν.. Καὶ βλέπαν κἀτω ἀπ' τὸ νυσταγμένο, τὸ λυπητερὸ φανάρι ἕνα σκύλο πὸν λές κι' ἦταν μόνο κόκκαλα πὸν ἐκλαιγε . . . ἐκλαιγε, ἐκλαιγε.

—Κανὸ σημάδι!
—Κανὸ δὰ μᾶς βρῆ. . . ψιθυρίζε δεῦτερος.
—Συφορὰ πὸν μᾶς ἤυρε τοὺς μάθρους... ἀπόσωνε ἄλλος.

Κι' ὁ φόβος εἶχε ξαπλώσει πάνω σ' ὄλους αὐτοὺς τοὺς δειλοὺς, τοὺς δεισιδαιμονες χωρὶς νάν τοὺς ἀφίγη νὰ κουνήσουν ἀπ' τὰ παραθύρια τους.

Κι' ὁ σκύλος θρηνοῦσε, θρηνοῦσε . . . Τὸ κανὸ θάταν ἀναπόφευγο. Μῆπως ἀκούστηκε ποτις σκύλος νὰ θρηνᾷ χωρὶς νὰ πλανώση τὸ μεγάλο τὸ μοιρογράφο κανὸ;

Καὶ παρᾶξενο: ὀλωνδὼν ὁ νοῦς πήγαινε στὸ Γιάννη. Δὲ σκεπτόντουσαν τοὺς ἀτοὺς των μόνον τὸν ἀνθρωπο πὸν ἄγνωστος κι' ἀπλησίαστος εἶχε τόσο μέρος στή καρδιά τῶν ἀγαθῶ αὐτῶν ἀθρόωπων. Τὸ Γιάννη? . . .

Κι' ὁ σκύλος ξακοκοῦθας τὸ θρηνητικὸ τον τὸ γαύγισμα κἀτω ἀπ' τὸ τρεμόλαμπο τὸ φανάρι..

Μεσημέρι. Οἱ πέτρες λές θὰ θραγίσουν κἀτω ἀπ' τὸν ἡλιο. Οἱ πόμπες σφαλιστῆς καὶ μέσα οἱ ἀθρόωποι καθισμένοι γύρω σὲ τραπέζι τρών. Στὸ δρόμο ἐρημιὰ κι' ἡσυχία σὰ νύχτας.

Μιὰ στιγμή ἡ πόρτα τοῦ ἀγνωρου ἀνοίξε. Φάνηκε πρῶτα ἕνα δισταχτικὸ πόδι ὕστερα κι' ὀλόκληρος — Ἀγνώριστος. Στὸ χέρι κρατοῦσε τὸ ψαθάκι του, μερικὰ μαντιῆλια ἀτύλιχτα κι' ἕνα βιβλίο. Τὸ πρόσωπὸ του ἦταν τυλιμμένο μ' ἕνα μεγάλο-ἀσπρο πανί καὶ μόνον ξεχωρίζαν κειὰ τὰ μελάγχολα τὰ μάτια—οἱ στερνὲς τοῦ ἡλίου οἱ ἀχτίδες

—κι' ἕνα μέρος ἀπ' τὸ μούτρο του. Κι' ἦταν κόκκινο σὰ φωτιὰ κεῖνο τὸ μέρος. Πρησμένο. Τραβοῦσε ἴσια γιὰ τὸ Νοσοκομεῖο.

Περάσαν δυὸ μέρες. Τέσσερις καλὸςπλαγνοὶ ἀπὸ τοὺς γειτόνους του κρατοῦσαν τὸ φέρετρο τῶ φτωχῶνες: ἦταν ὁ Γιάννης. τοῦχαν σκεπάσει τὸ μούτρο γιὰ νὰ κρύβουν ἴσως τὴν ἀρρώστεια πὸν τὸν δῆγησε στὸν τάφο. Πέρασε ἄγνωρος. Καὶ τὸ μόνο δικὸ του πούβραν ἦταν τὸ βιβλίο πὸν πήρε μαζὺ του φεύγοντας.

Ἦταν τὰ «Ἐἰς ἐμαυτὸν» τοῦ Ἀθρηλίου καὶ στὸ δεῦτερο φύλλο ἔγραφε τὸ ξερὸ ὄνομα Γιάννης.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

WILIAM GAINE

Ο ΑΣΡΑΤΟΣ ΣΧΕΔΙΑΣΤΗΣ

Μετάφραση Πάνου Ἡριδανοῦ (συνᾶχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο) III

«Ἄλλὰ» φώναζε, «εἶναι μιὰ ἀξιοσημείωτη σύμπτωση. Γνωρίζετε, λοιπὸν, τὸν κύριο Πάστων, Κύριε Λούις;» Ποτὸ δὲ φώναζε τοὺς καλλιτέχνες μὲ τὰ ἐπίθετά τους. Ἦσαν ὀλοι «παιδιά» τῆς.

«Τὸν κύριο Γάστω;» "Οχι, κυρία μου δὲ γνωρίζω κανένα κύριο Γάστω.»

«Ἄλλὰ» ἀπάντησε κείνη εἶναι ἡ ἴδια ἡ κεφαλή του τούτη πὸν ζωγραφοῖσατε. Εἶν' ὁ κύριος Γάστω καὶ κανεῖς ἄλλος. "Οσοὶ ἡ σύμπτωση εἶναι ἀξιοσημείωτη, ἐκπληχτική, θαυμαστή. "Οστε λοιπὸν, τὸν ξέρατε κι' ἤλθατε δῶ γιὰ νὰ τὸν συναντήσετε. Μὰ, ὄχι! Βέβαια καλέ μου Κύριε, ὁ κύριος Γάστω σὰς ἔστειλε δῶ στὸ Μπούλ ντ' "Ορ, δὲν εἶν' ἔτσι; Ἄλλὰ γιατί λοιπὸν, δὲ μὸν τόπατες; Καὶ τί μαθαίνετε λοιπὸν γι' αὐτὸν, Κύριε Λούις; «Κυρία Ἄλλαν» εἶπε ὁ Μεντόζα, «δὲν ξαίρω τὸν κύριο αὐτὸ πὸν μὸν λέτε. Καὶ τί ἐννοεῖτε λέγοντας πὸς ἤλθα δῶ γιὰ νὰ τὸν συναντήσω; Ἦταν, λοιπὸν, πρωτότερα δῶ;»

«Βέβαια ἦταν» ἀπάντησ' ἡ Κυρία Ἄλλαν, κι' ὕστερα—«Μὰ, Κύριε Λούις», ἐφώνασε, «εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴν ξαίρετε τὸν κύριο Γάστω. Πὸς ἄλλοιῶς θὰ ζωγραφοῖσατε τὸ πρόσωπὸ του σ' αὐτὸ τὸ χαρτί;

Ἄ Μεντόζα ἔκαμ' ἕνα ἀπελπισ-

